

[Elisabeth Arnold]

I Det Radikale Venstre havde vi gerne set, at uddannelsesstøtten havde fået følge af en ret til orlov. Jeg vil gerne medgive hr. Holger K. Nielsen fra SF, at uddannelsesbudgetterne for virksomhederne i Danmark jo afspejler en meget stor skævhed med hensyn til, hvem man tilbyder uddannelse, og hvem man ikke tilbyder uddannelse.

Men jeg har svært ved at genkende de beskrivelser af arbejdslivet, som hr. Povl Brøndsted gav. Jeg har selv været udsat for på min arbejdsgivers vegne at skulle give afslag til personer, som kom og sagde, at de ville gerne have lov til at gå to timer tidligere en dag om ugen, fordi de var i gang med at uddanne sig til merkonom eller noget tilsvarende, og jeg måtte sige: Min kære pige, du kan ikke få lov til at få fri, for det er ikke firmaets politik, at man kan uddanne sig i arbejdstiden til noget, som arbejdsgiveren ikke har interesse i.

Derfor er det helt klart, at uddannelsesstøttens virkning er helt afhængig af, hvor velvillig en arbejdsgiver man har. Findes der arbejdsgivere som dem, hr. Povl Brøndsted beskriver, er det da udmærket; så lad dem få lov til at prøve dette her igennem.

Men jeg vil også gerne sige til fru Jytte Andersen, der tidligere sagde, at vi skal have støtte for at kunne udnytte retten: nej, det er da omvendt! Man skal have retten for at kunne udnytte støtte; det er meget afgørende, i hvilken rækkefølge man nævner de to begreber.

I Det Radikale Venstre er vi klar over, at vi bliver nødt til at begynde ad frivillighedens vej; der er ikke på nuværende tidspunkt mulighed for at få indført en egentlig uddannelsesret. Men vi vil begynde ad frivillighedens vej, og vi har en forventning om, at der findes fagforbund, som både kan og vil gå i forhandling med den enkelte virksomhed eller med brancher om at bruge disse uddannelsesmuligheder. Endelig kunne overenskomstforhandlingerne i fremtiden også inddrage dette væsentlige element.

Lovforslaget prioriterer klart de voksne, der har brugt mindst af uddannelsessystemet. Vi er i Det Radikale Venstre ganske klar over, at der er mange voksne, for hvem det ikke umiddelbart virker tillokkende at skulle i gang med et egentligt uddannelsesforløb. Derfor er det vigtigt, at vi gør os klart, at det nu er en ny form for uddannelse, vi skal have fat i, en ny gruppe mennesker, vi skal have til at erhverve sig noget

ekstra viden. Vi har en forhåbning om, at de forskellige fagforbunds uddannelseskonsulenter vil gå i gang med denne store opgave.

Men vi kunne godt, for nu at gå tilbage til det med uddannelsesretten, forestille os – og det vil vi i Det Radikale Venstre foreslå regeringen – at det offentlige som arbejdsgiver, nemlig stat og kommune, gik forrest og inddrog dette projekt, disse muligheder for at få fri til at uddanne sig, i deres personalepolitik. Det Radikale Venstre vil gerne følge udviklingen meget tæt. Vi føler, at det er en begyndelse, men kun en begyndelse, på et vigtigt princip.

Duetoft (CD):

Fleksibilitet er vel nøgleordet i disse år i erhvervslivet både i medarbejderkredse og i ledelseskredse, og en bedre kvalificering af arbejdskraften er jo også nødvendig, navnlig når vi ser frem til, hvad der sker efter 1992 i det indre marked.

Vi ser også positivt på det, hvis man kan få tilnærmet uddannelserne til hinanden på den måde, at skellet mellem befolkningen uddannelsesmæssigt bliver mindre. I øvrigt kan jeg sige, at jeg er enig med fru Eva Møller i hendes vurdering af den livslange uddannelse og det, der ligger heri.

I dette forslag fra regeringen er der imidlertid et par ting, der bekymrer os. Selv om jeg har et meget positivt forhold til erhvervslivet, vil jeg ikke undlade at sige, at jeg synes, det er vigtigt, at et forslag som dette ikke kommer til at ødelægge forholdet mellem medarbejdere og arbejdsgivere. Jeg kan godt forestille mig en lang række konfliktpunkter her. Jeg kan f.eks. godt forestille mig, hvad der sker, hvis medarbejderen i den ene virksomhed ser, at medarbejderen i den anden virksomhed får lov til at uddanne sig i arbejdstiden; så har vi ikke en klassekamp, så har vi en kamp mellem to forskellige virksomheder. Det mener jeg er bekymrende.

Denne konflikt kan jo blive endnu stærkere, i og med at en del af uddannelsen ikke nødvendigvis behøver at betyde, at man skal forbedre sig selv til det, man er i gang med, for i forslagsets bemærkninger står der jo ganske klart:

»Mange voksne, som har en kort uddannelse, kan opleve det som meget utilfredsstillende, at de hverken økonomisk eller arbejdsmæssigt har mulighed for at gennemføre en uddannelse, som kunne bringe dem ind i andre livsbaner.«